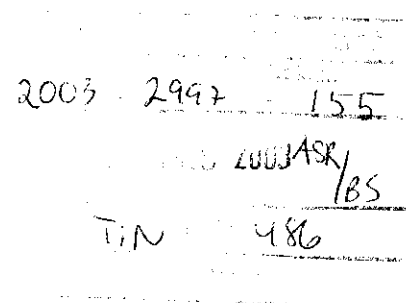

Postmottaket

Fra: Kåre Sjøvik [kaaresja@online.no]
Sendt: 10. desember 2003 20:41
Til: Postmottaket
Emne: høringsuttalelse saksnr.:2003 02997
Oppfølgingsflagg: Følg opp
Status for flagg: Flagget

Vedlagt følger høringsuttalelse fra Kontaktutvalget for skogbruk i Nordland.

Mvh
Kåre Sjøvik

Høringsuttalelse: Forskrift om tilskudd til nærings- og miljøtiltak i skogbruket

Kontaktutvalget for skogbruk i Nordland har på møte 8. desember behandlet forslaget til forskrift om tilskudd til nærings- og miljøtiltak i skogbruket. Tilstede var:

Gunnar Nygaard	FMLA seksjon skog
Ørnulf Kibsgaard	FMLA seksjon skog
Tanja Stokka	Jenter i skogbruket
Ivar Asbjørn Lervåg	Statsskog
Tore Hov	Helgeland Skogselskap
Audgar Carlsen	Salten skogselskap
Halvar Gaustad	Skogeierforeninga Nord
Kåre Sjøvik	Skogeierforeninga Nord

Kontaktutvalget har følgende merknader:

I høringsbrevet er det varslet at det blir gitt føring om at det maksimalt kan brukes 50% av den tildelte skogpotten til skogsveier. Dette skal gjelde den enkelte kommune. Det vil gjøre det vanskelig for en kommune å støtte bygging av større skogsveier. Et stort skogsveianlegg vil fort kunne legge beslag på mer enn 50% av skogpotten for en liten kommune et enkelt år.

Vi mener at føringen om maksimalt 50% av skogmidlene til skogsveier må sløyfes.

I høringsbrevet heter det:

Stortinget ønsker med dette å styrke det lokale selvstyret, vitalisere lokaldemokratiet, gi kommunene bedre anledning til å se landbrukspolitikken i sammenheng med andre samfunnsoppgaver, og bidra til bedre målretting og effektivisering av statlig virkemiddelbruk.

I forskrift om spesielle miljøtiltak i landbruket er det tatt konsekvens av dette ønsket i § 8. En slik presisering finnes ikke i forslaget til forskrift for skogbruksmidlene, men det er helt nødvendig at det kommer på plass for nettopp å sikre næringas medvirkning og på den måten styrke lokaldemokratiet.

Vi mener det i teksten til forskrift må taes med formuleringer som sikrer næringa medvirkning i arbeidet med utarbeiding av strategier på kommunenivå.

§ 2- 1 Generelt

Vi er kjent med at det fra myndighetenes side legges opp til at det er skogeierens ansvar å sørge for skogplanting. Bortfallet av tilskudd er delvis kompensert med en forbedret skogavgiftsordning. I Nordland har vi ennå betydelige areal igjen som burde vært skogreist. Det opphører helt. Vi minner om at gjennom tiltaksplanarbeidet som er gjennomført er ca 50 % av arealet som egnet for bartreplanting, ikke tilplantet ennå.

I gjennomsnitt står det ca 8 m³ per daa med en høy andel slip på de "naturlige" barskogarealene. Dette gir en langt dårligere effekt av skogavgiftsordningen enn tilfellet er på sentrale østlandsområder der det gjerne står 16 m³ per daa, og en større andel sagtømmer. Resultatet er at en skogeier i Nordland må bruke en mye større andel av "rotnettoen" for å

utføre samme skogkultur enn det som er tilfellet i for eksempel Østerdalen. Med synkende nettoppriser til skogeier og et krav om høyere avsetning for investeringer som ikke gir avkastning før om ca 80- 100 år, sier det seg selv at de fleste kvier seg for å gjøre disse investeringene. Resultatet er synkende plantetall og store økonomiske problemer for fylkets planteskoler noe vi ser klart i år. Skogplanter kan produseres og kjøpes andre steder, men fylket tappes for verdifull kompetanse og de mulighetene som ligger i lokal tilpassing av produksjon. Vi minner også om at bestokningen på framtidens skogareal vil bli betydelig mindre enn det som vi mener den bør være. Dette vil vår lokale skogindustri merke og er direkte distriktsfiendtlig i dag og på sikt.

Det sies videre at det ikke skal gies tilskudd som ved uttak av virke gir overskudd. I denne sammenheng antar vi at det menes tynningsdrifter. Pålegget blir vanskelig å håndheve fordi det er ulike forhold fra eiendom til eiendom som avgjør om det blir overskudd. Tynning er dessuten et tiltak som i stor grad bidrar til den verdiskapingen som kan taes ut om 2 – 3 generasjoner. Det vil være positivt for skogbruket at flest mulig ser seg tjent å få utført tynning av profesjonelle skogsarbeidere, og da vil muligheten for en liten økonomisk gevinst være en viktig gulrot for at slike tiltak blir gjort.

Vi ber om at det i den endelige forskriften blir gitt anledning til fortsatt tilskudd til skogplanting og også tynningsdrifter uten begrensning på om det gir et lite overskudd.

§ 3-1 Generelt

Kontaktutvalget for skogbruk i Nordland er kritiske til bruken av begrepet ”villmarkspregete områder”. Dette er et begrep som er innført ”bakveien”, og det krever ingen vurdering av de områdene som på denne måten blir fredet. Skogbruket er ei næring som har vist stort ansvar i å ta miljøhensyn (Levende skog, frivillig sertifisering), men vi må kunne kreve at når myndighetene legger restriksjoner på næringsutøvelse så er det etter vurderinger der alle sider er veid mot hverandre, og man ender med en konklusjon som det kan argumenteres for.

Andre avsnitt under § 3-1 bør taes ut av forskriften.

§ 3-2 Vilkår

Kontaktutvalget registrerer at det legges opp til en utvidelse av avgiftsfri bruk av nye veianlegg. Ordningen vil ikke få tilbakevirkende kraft. Den blir derfor tungvint å praktisere på anlegg som vil være en kombinasjon av nye og gamle med ulike rettigheter. En skogsvei bygges for å betjene skogbruket som næring, og dersom andre enn skogoppsynet skal ha rett til avgiftsbruk av veien må det skje etter tillatelse fra grunneier. I forslaget til forskrift gir en åpning for at miljøvernmyndigheter skal ha ubegrenset rett til å bruke skogsveier. Hva med kulturminnemyndigheter, samiske interesser, friluftslivsinteresser? Listen over brukere som kunne ha allmenn interesse av å bruke et veianlegg kunne sikkert bli mye lengre, men vi mener det tydelig viser at det ikke er hensiktsmessig at andre enn skogoppsynet skal ha en slik rett. Andre som ønsker å ferdes på eiendommen og har behov for å bruke veien, vil som regel få det i forståelse med grunneier og vi tror at det også er den beste løsningen.

Vi mener at det ikke er riktig å utvide retten til avgiftsfri bruk av veianlegg.

§ 5-1 Generelt.

Kontaktutvalget ber om at forbudet mot tilskudd til taubanedrift strykes fra forskriften. I enkelte områder er taubanedrift den mest miljøvennlige måten skog kan avvirkes på.

Alternativet er å bruke terrenggående kjøretøy så langt som mulig med de skader det påfører terrenget. Driftsmåten har ingen stor utbredelse, men for entreprenører/skogeiere som ønsker å ta mest mulig hensyn til terrengskader, er muligheten for å nytte taubanedrifter på årstider skogbunnen er sårbar, en svært god løsning.

Vi ber om at setningen "Det er ikke anledning til å gi tilskudd til taubanedrift" strykes.